

Arrest

nr. 181 225 van 25 januari 2017

in de zaken

I. RvV X / VIII

II. RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub I* dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub II* dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017 om 16.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak *sub I* en zaak *sub II*

1.1. Op 16 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van elk van de verzoeksters een beslissing tot afgifte van een bevel met vasthouding met oog op verwijdering.

1.2. Op 16 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van elk van de verzoeksters een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoeksters op dezelfde dag in kennis worden gesteld.

1.3. Bij arrest nr. 181 123 van 23 januari 2017 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 16 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de samenhang

De Raad stelt vast dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. De Raad kan immers niet voorbij aan de nauwe samenhang in het voorwerp en grondslag van de bestreden beslissingen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Gelet op de in het arrestnr. 179 108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, §1 juncto artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet weerhouden wordt. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de Vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari, nr. 127.040).

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.2.2.1. In hun verzoekschriften voeren verzoeksters aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevinden zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet en stellen dat in casu het uiterst dringend karakter van de vorderingen wettelijk wordt vermoed.

4.2.2.2. Een inreisverbod wordt in artikel 1 van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

(...)

3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

4.2.2.3. In de bestreden inreisverboden wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 16.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

4.2.2.4. De Raad stelt vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2017 werd bevolen bij arrest nr. 181 123 van 23 januari 2017.

Gelet op deze bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2017, kunnen verzoeksters voorlopig niet van het Belgische grondgebied worden verwijderd.

4.2.2.5. Bijgevolg kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden, zowel wat betreft het binnenkomstverbod, als wat betreft het verblijfsverbod.

Een tenuitvoerlegging van het inreisverbod zou immers strijdig zijn met het gegeven dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2017, waarmee de bestreden inreisverboden gepaard gaan, werden geschorst. Zolang geen uitspraak is gedaan over de nietigverklaring van de vermelde bevelen kunnen de verzoeksters dan ook niet van het Belgische grondgebied kunnen worden verwijderd.

4.2.2.6. Het betoog van de raadsman dat verzoeksters op basis van de bestreden inreisverboden kunnen worden verwijderd, kan niet worden bijgetreden. De inreisverboden vormen op zich immers geen verwijderingsbeslissing zoals gedefinieerd in artikel 1 van de vreemdelingenwet, met name een *“beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Inreisverboden houden op zich ook geen verwijdering in, in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet, met name *“tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied”*.

Waar de raadsman verder nog stelt dat de inreisverboden een grond kunnen zijn voor de afgifte van nieuwe bevelen op grond waarvan een verwijdering kan plaats vinden, merkt de Raad op dat het verzoeksters vrij staat om tegen deze nieuwe bevelen de gepaste rechtsmiddelen aan te wenden.

4.2.2.7. In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vorderingen tegen deze inreisverboden zich opdringt. De vorderingen moeten dan ook worden

verworpen, nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MAES